มี่ เที๊ย นาห็ ฌัวห์

ปัวห์ เท่า อู๊ มั้ว อี๊ ตูห์ ศี่ เน้ง ลู๊ เบ ฮู อัว “เญี้ย ตั่ว ญ๊อ เป่ ตรึง ต้อ เสี๊ย นีห็ จอห์ อี๊ จอ เบล้ เตรา เป่ เต๊ นีห็ อัว เต๊ คี่ๆ เกอห์ เที้ย ม่า เตา จ๋อ เบล้ จ้อ ลอห็ น้อ นีห็ มั๊ว จ๋อ เบล้ จ้อ ลอห็ เคอห็ เจีย เตรา เอ๋า ลู๊ ฒ๊า มาห็ เพ้ง มั้ว อี๊ จ๋อ นาห็ ฌัวห์ ตั้ว น้อ น้อ นีห็ จ๋อ เบล้ เฮ๋า ฒ๊า เญี้ย ตั่ว ซ๋า เตา ไฮห็ เตียห็ มี่ เที้ย เญี่ย เญี่ย ต่อ นาห็ ฌัวห์ เฮ๋ง เญี้ย ตั่ว เที้ย ลี มั๊ว มี่ จ้อ มูห็ ญ๊อ เตรา เฮ๋า ฒ๊า ก่อ มี่ ต่อ นาห็ ฌัวห์ ฮนู๊ ต่อ ข๊า นาห็ ฌัวห์ ตร๋อ ข๊า ตั้ว น้อ เญี้ย ตั่ว จ๋อ เบล้ เที๊ย เจห็ เท่า นาห็ ฌัวห์ ตั้ว ศอห์ เฮ๋า ฒ๊า นาห็ ฌัวห์ ป่อ ตูห็ มี่ มาห็ ตูห็ นาห็ ฌัวห์ ไนฉ ไนฉ เจห็ ตูห็ นาห็ ฌัวห์ ตร๋อ ข๊า มูห็ ส๊า ล้า ไฮห็ เตียห็ “ยั๋ว อัว ลี จาห็ มี่ เที้ย ต่อ ณีห็ เตา เป๊” เศ่อ มั้ว อี๊ ตูห์ นาห็ ฌัวห์ มั้ว ลูห็ ป่อ ไฮห็ เตียห็ “เป๊ มั๊ว อี๊ ลู๊ ณี๊ จ้อ มูห็ ได เตรา เนต่อ มี่ จ้า ด้า ยอห์ เท่า นีห็ ตั้ว เป๊ เที้ย ฮน๋อ เป๊ เที้ย เคี่ย เย้ง นีห็ เที้ย ต่อ ณีห็ เตา เป๊” เจห็ เส๋อ เดอห็ เศ่อ เย่ง เตรอห็ ลี ตูห็ นาห็ ฌัวห์ เนต๋อ ไฮห็ เจห็ เศ่อ มั้ว อี๊ ตูห์ นาห็ ฌัวห์ นีห็ ไฮห็ เตียห็ “ยอห์ ลี เนต๋อ เล้ง ตีห์ ยั๋ว ยอห์ ตูห็ นขา ลู๊ ณี๊ มูห็ ได เตรา เนต่อ มี่ จ้า ด๊า” จ๋อ นาห็ ฌัวห์ เศ่อ ณีห็ มั๊ว ตูห็ ตีห์ เต๊ เกียห์ ลี ยอห์ ลี เนต๋อ ศี้ เท่า เนต๋อ ลอห็ เจห็ มี่ นณี๊ นาห็ ฌัวห์ เท่า ตีห์ มี่ เที้ย ลี ต่อ นาห็ ฌัวห์ ตาห็ ลี ลอห็ ศอห์ เนี้ย ฮนู๊ นอ เล่อ.

เรื่องแมวกับหนู

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีผู้ชายคนหนึ่งชื่อว่า “เญี้ยตั่ว” อาศัยอยู่บนดอยมีอาชีพทำไร่ปลูกข้าวไร่ นายเญี้ยตั่วต้องทำการดูแลรักษาข้าวไร่ให้ดีเพื่อจะได้เก็บเกี่ยวมาเตรียมไว้กินตลอดทั้งปี เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวเญี้ยตั่วต้องเก็บเกี่ยวข้าวเปลือกทั้งหมดมาเก็บไว้ในยุ้งข้าว แต่ก็มีหนูแอบมากินข้าวของนายเญี้ยตั่วทุกๆวันและทุกๆคืน เญี้ยตั่วจึงคิดได้ว่าแมวชอบกัดหนูมากเญี้ยตัวจึงได้นำแมวมาปล่อยไว้ในยุ้งข้าวและให้เฝ้าไว้ไม่ให้หนูเข้ามากินข้าวเปลือก

วันต่อมาหนูก็มากินข้าวอีกเหมือนเคย แต่เมื่อหนูเข้าไปในยุ้งข้าวหนูก็ได้เจอกับแมวทำให้หนูรู้สึกกลัวมากๆและไม่กล้าที่จะมากินข้าวเปลือกอีก แต่หนูไม่ยอมแพ้จึงได้เรียกหนูทั้งหลายเข้ามาประชุมกันว่า “เราจะทำอย่างไรเพื่อที่จะเข้าไปกินข้าวเปลือกได้” มีหนูตัวหนึ่งเสนอขึ้นมาว่า “เราเอากระดิ่งไปห้อยไว้ที่คอของมันดีไหม” หนูทุกตัวเริ่มเงียบไม่มีใครตอบ และไม่มีใครกล้าที่จะเอากระดิ่งไปห้อยไว้ที่คอของแมวเลย หลังจากที่ได้ประชุมกันวันนั้นเมื่อแมวเจอหนูเมื่อไรแมวจะไล่กัดหนูเรื่อยมาและไม่มีหนูกล้ากินข้าวเปลือกในยุ้งข้าวอีกเลย

ผู้เขียน อรุณี แซ่ท่อ
อ้างอิง สวัสดิ์ ยั่งยืนศรีสุข
โรงเรียนรักแผ่นดิน